

100 χρόνια Ελληνορθόδοξη Κοινότητα στη Βηθλεέμ

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Χθες, Κυριακή 11 Αυγούστου ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξήρξε Θείας Λειτουργίας στην Βασιλική της Γεννήσεως στην Βηθλεέμ. Η Θεία Λειτουργία αυτή ετελέσθη επί τη ευκαιρία της συμπλήρωσης των 100 από την θεσμική ίδρυση της Ελληνορθόδοξης Κοινότητας της Βηθλεέμ, Τζαμαΐγιε.

Διαβάστε την επίσημη ανακοίνωση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

Τήν Κυριακήν, 29ην Ίουλίου /11ην Αύγουστου 2019, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξήρξε θ. Λειτουργίας εἰς τήν Βασιλικήν τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθλεέμ, τήν ὑπεράνω τοῦ Θεοδέγμονος Σπηλαίου, ἐν ᾧ ἐτέχθη κατὰ σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ Θεία Λειτουργία αὕτη ἐτελέσθη ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως 100 ἐτῶν ἀπό τῆς θεσμικῆς ιδρύσεως τῆς Τζαμαΐγιε, ἥτοι τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος τῆς Βηθλεέμ, τῆς ὁποίας ἡ Βασιλική εἶναι ὁ ἐνοριακός Ναός.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφῖται Ἱερομόναχοι, ὡς οἱ Ἀρχιμανδρίται π. Ἰγνάτιος ἡγούμενος τοῦ Προσκυνήματος τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καί τῆς Μπετζάλλας καί ὁ

Δραγουμανεύων Ἀρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος, οἱ Πρεσβύτεροι τῆς Βασιλικῆς, π. Σπυρίδων, π. Γεώργιος καί π. Αἴσσα καί ὁ Ἀρχιδιάκονος π. Μάρκος καί ἄλλοι διάκονοι, ψάλλοντος δεξιὰ ἑλληνιστί τοῦ κ. Γιακούμπ καί τοῦ κ. Σαμήχ καί ἀριστερά ἀραβιστί τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος ὑπό τόν κ. Λῶρενς Σαμούρ καί μετέχοντος ἐν προσευχῇ τοῦ Ἑλληνορθόδοξου ποιμνίου τῆς Βηθλεέμ.

Εἰς τό Κοινωνικόν της θ. Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

“Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τό αὐτό λέγητε πάντες, καί μή ᾗ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δέ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καί ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ”, (Α΄ Κορ. 1,10), παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

“Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοδέγμονος Σπηλαίου τῆς Σαρκώσεως, δηλονότι τοῦ Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ πανιέρῳ τούτῳ παγκοσμῷ Προσκυνήματι, ἐν τῇ ἀγιογραφικῇ πόλει ἡμῶν Βηθλεέμ, ἵνα τελέσωμεν τήν θεῖαν Λειτουργίαν, τοὔτέστι τό μέγα μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, τό μυστήριον τῆς ἐν τῷ Αἵματι καί Σώματι τοῦ Χριστοῦ κοινωνίας καί ἀγάπης ἡμῶν, ἀλλά καί τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ζώσης Χριστιανικῆς καί δὴ Ρωμαιο-Ὁρθοδόξου μαρτυρίας ἐν Παλαιστίνῃ.

Ἡ μαρτυρία δέ αὕτη δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τήν μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, καθ’ ἣν “Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τόν Θεόν καί Θεός ἦν ὁ Λόγος”, (Ἰωάν. 1,1)· “...καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός πλήρης χάριτος καί ἀληθείας”, (Ἰωάν. 1,14).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν μαρτυρίαν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Λόγου εὐαγγελίζεται ἡ ἀγιογραφικῶς ἀναγνωριζομένη μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ τῶν Ἱεροσολύμων, δηλονότι Ἐκκλησία περὶ ἧς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός βοᾷ καί λέγει: “Χαῖρε Σιών Ἁγία Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν Θεοῦ κατοικητήριον”. Τήν μαρτυρίαν ταύτην καταγγέλλει λόγῳ τε καί ἔργῳ τό πρωτογενές μοναχικόν Χριστιανικόν τάγμα τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς χριστεπωνύμου ποιμνίου τοῦ δοκιμασθέντος ἀλλά καί δοκιμαζομένου ἀπὸ τὰς κοσμικὰς δυνάμεις τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, (Ἐφ. 6,12), αἱ ὁποῖαι δυνάμεις τοῦ σκότους, τουτέστιν “Ὁ ἀντίδικος [τῶν Χριστιανῶν] διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ”, (Α΄ Πέτρ. 5,8) κατὰ τόν Ἀπόστολον Πέτρον. Τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ

διώκται καί κατήγοροι τῶν Χριστιανῶν ἐνεπνέοντο καί ἐκινούντο ὑπό τοῦ Σατανᾶ, τοῦ ὁποίου ὁ σκοπός εἶναι ἡ ἀκαταστασία (Α΄ Κορ. 14,33), ἡ ὁποία ἀντιστρατεύεται τήν ἐν Χριστῷ εἰρήνην καί ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Διά δέ τοῦ Χριστοῦ, “ὅς ἐστιν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας” (Κολ. 1,18), ὁ Θεός Πατήρ εὐηρεστήθη νά συνδιαλλάξη καί συμφιλίωσῃ ὅλα πρός τόν ἑαυτόν Του. Καί εἰρήνευσε μέ τό αἷμα καί τήν θυσίαν τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου, εἴτε τούς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπους μέ τόν Θεόν καί μεταξύ τους, εἴτε τούς ἐν οὐρανοῖς ἀγγέλους, τούς ὁποίους ἐσυμφιλίωσε μέ ὅλους μας, (Κολ. 1, 19-20), κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός ἦλθεν εἰς τόν κόσμον, διὰ νά ἐνοποιήσῃ τά πάντα. Ὑπέστη τόν διά σταυροῦ θάνατον καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, “ἵνα τά τέκνα τοῦ Θεοῦ τά διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἕν”, (Ἰωάν. 11,52). Τοῦτο ἐξ ἄλλου εἶναι καί τό περιεχόμενον τῆς θερμῆς προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ ὀλίγον πρὶν τοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ πάθους, νά παραμείνουν οἱ μαθηταί αὐτοῦ καί οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν ἡνωμένοι ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης καί ὁμονοίας καί εἰρήνης. “Οὐ περί τούτων [τῶν μαθητῶν] ἐρωτῶ μόνον, ἀλλά καί περί τῶν πιστευόντων διά τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἕν ᾦσιν”, (Ἰωάν. 17,21).

Ὁ θεσμός τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἀλλ’ οὔτε πρέπει νά ἐκλαμβάνηται ὡς κοινωνικός ἢ πολιτικο-οἰκονομικός ὀργανισμός, εἶναι τό μυστικόν Σῶμα τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Τό δέ Ἅγιον Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι αὐτό, τό ὁποῖον συνέχει καί συγκροτεῖ, δηλονότι διατηρεῖ τήν ἐνότητα τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἐπώνυμοι τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τά φέροντα τήν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρέπει νά διακρίνονται διά τήν ἐνότητα αὐτῶν ἐν τῷ αὐτῷ φρονήματι καί τῇ αὐτῇ γνώμῃ, ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: “Παρακαλῶ δέ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διά τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τό αὐτό λέγητε πάντες, καί μή ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δέ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καί ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ”, (Α΄ Κορ. 1, 10).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφερόμενος εἰς τήν ὑψίστης σημασίας ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας λέγει: “Τό γάρ τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα συμφωνίας ὄνομα καί ὁμονοίας ἐστίν”. Ἀντιθέτως αἱ μεταξύ τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας διαιρέσεις εἰς παρατάξεις ὡς καί τά σχίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν, τά ὁποῖα διασπάζουν τήν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελοῦν βαρύτατον ἁμάρτημα, ὥστε “οὐδέ μαρτυρίου αἷμα ταύτην δύνασθαι ἐξαλείφειν τήν ἁμαρτίαν”, διδάσκει ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

Ἡμεῖς, οἱ Χριστιανοί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν πρέπει νά ἀρκούμεθα εἰς μίαν πίστιν ξηράν καί διανοητικήν, ἀλλά νά ἀποδεικνύωμεν αὐτήν ἐμπράκτως, ὡς κηρύττει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας λέγων: “Καί εἶπε Κύριος· ἐγγίζει μοι ὁ λαός οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ καί ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δέ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ’ ἐμοῦ”, (Ἡσ. 29, 13).

Ὁ μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος ἀγωνιῶν, ὡς πνευματικός Πατήρ διά τήν ἐν Χριστῷ πνευματικήν κατάστασιν τῶν Χριστιανῶν λέγει προτρεπτικῶς: “Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διά τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, ... μή συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλά μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν, εἰς τό δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό ἀγαθόν καί εὐάρεστον καί τέλειον”, (Ρωμ. 12, 1-2).

Ὁ λόγος τοῦ Παύλου: “Μή συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ” ἀφορᾷ εἰς τόν τρόπον ζωῆς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δέν ὑπέστησαν τήν διά Χριστόν ἀνανέωσιν. Ἀφορᾷ εἰς τήν ἐκπεσοῦσαν διαφθαρεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀκολουθοῦν τά τοῦ κόσμου τούτου τοῦ παρερχομένου, ὡς διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής λέγων: “Καί ὁ κόσμος παράγεται καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δέ εἰπὼν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα”, (Α΄ Ἰωάν. 2, 17).

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ἔχοντες τήν κιβωτόν τῆς σωτηρίας, δηλονότι τήν Ἐκκλησίαν, τό μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ “ἐν ᾧ εἰσὶ πάντες οἱ θησαυροί τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοί”, (Κολ. 2,3), καλούμεθα νά φανῶμεν ἀντάξιοι τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ· “ὅτι ἐξ αὐτοῦ καί δι’ αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν τά πάντα. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τούς αἰῶνας· ἀμήν” (Ρωμ. 11, 36). “Ἐτη πολλά”.

Μετά τήν Απόλυσιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος καί ἀνακαινιστής τοῦ προσκυνήματος καί νῦν συντηρῶν τό ξυλόγλυπτον εἰκονοστάσιον, τῇ ἐργασίᾳ τῆς ομάδος “Artis” Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Θεοφύλακτος παρέθεσε κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Κοινότης ὑπό τόν Πρόεδρον αὐτῆς κ. Φρέτζ παρέθεσε εἰς τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί εἰς ἄλλους γεῦμα εἰς τό παρά την Βασιλικήν ξενοδοχεῖον “Casa Nova”.